

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-10087/2023-25

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Nevenki Božinović Čupin, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Zdenke Margotić, OIB: 22475934314, iz Zagreba, Vrbik X. 4, zastupana po punomoćniku Damiru Kevilju, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Krešimira Banića, OIB: 60719675166 iz Zagreba, iz Zagreba, Vrbik 10, kbr. 4, zastupan po punomoćniku Josipu Šimoviću, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja i činidbe, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 17. rujna 2026., u prisutnosti punomoćnika tužitelja, tuženika osobno uz punomoćnika, dana 28. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan prvotni (glavni) tužbeni zahtjev koji glasi:

"I. Utvrđuje se ništetnim Ugovor o doživotnom uzdržavanju dana 19. 07. 2021. godine kojim se tuženik Krešimir Banić obvezao uzdržavati Branka Banića, sklopljen između tuženika Krešimira Banića iz Zagreba, Vrbik 10, kbr. 4, OIB: 60719675166 i pok. Branka Banića.

II. Nalaže se zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog građanskog suda u Zagrebu uspostava zemljišnoknjižnog stanja kakvo je bilo prije provedbe Ugovora o doživotnom uzdržavanju od dana 19. 07. 2021. godine kojim se tuženik Krešimir Banić obvezao uzdržavati Branka Banića sklopljen između tuženika KREŠIMIR BANIĆ iz Zagreba, Vrbik 10,4, OIB: 60719675166 i pok. Branka Banića u zk.ul. 1566 k.o. Trnje, podulošku 53781/zk.ul. -, knjiga PU Trnje, podulošku 53782/zk.ul. -, knjiga PU Trnje.

III. Nalaže se tuženiku da nadoknadi tužitelju parnične troškove ovoga postupka."

II. Odbija se kao neosnovan eventualni tužbeni zahtjev (eventualna kumulacija-alternativni tužbeni zahtjev) koji glasi:

"I. Utvrđuje se nevaljanim i bez pravnog učinka ugovor o doživotnom uzdržavanju od 19.07.2021. kojim se tuženik Krešimir Banić obvezao uzdržavat Branka Banića sklopljen između tuženika Krešimira Banića i pok. Branka Banića.

II. Nalaže se ZK odjelu Općinskog građanskog suda u Zagrebu uspostava zemljišno knjižnog stanja kakvo je bilo prije provedbe Ugovora o doživotnom uzdržavanju od dana 19.07.2021. koji je sklopljen između Branka i Krešimira Banića u zk ul. 1566 K.o. Trnje podulošku 53781/ZK ul.- Knjiga PU Trnje podulošku 53782/ zk.ul.- knjiga PU Trnje

III. Nalaže se tuženiku da nadoknadi tužitelju parnični trošak."

III. Nalaže se tužiteljici Zdenki Margotić, OIB: 22475934314, iz Zagreba, Vrbik X. 4, naknaditi tuženiku Krešimiru Baniću, OIB: 60719675166 iz Zagreba, iz Zagreba, Vrbik 10, kbr. 4, trošak parničnog postupka u iznosu od 1.500,00 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 28. listopada 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

i r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe od 17. rujna 2024.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je izvanbračna supruga pok. Branka Banića, koji je preminuo 16.08.2023. u 01:00 sati u Zagrebu u Bolnici Sestara Milosrdnica, da je tuženik Krešimir Banić sin pok. Branka Banića, da su tuženik i pok. Branko Banić sklopili Ugovor o doživotnom uzdržavanju dana 19.07.2021. kojim se tuženik obvezao uzdržavati svog oca Branka Banića kako je to navedeno u članku 3. ugovora, dok je pok. Branko Banić u članku 2. tog ugovora dao u vlasništvo sinu tuženiku imovinu navedenu u članku prvom tog ugovora, te ga ovlastio da tu imovinu prenese u svoje vlasništvo po njegovoj smrti što je tuženik učinio po smrti Branka Banića. Nadalje navodi da je tužiteljica, počevši najkasnije od ljeta 2012. pa do smrti Branka Banića, živjela u zajednici života sa pok. Brankom Banićem, uzajamno su se brinuli jedno o drugom, živjeli su sami na adresi Vrbik X, br. 4, u stanu na 1 katu, (tuženi je na tom stanu samo imao prijavu), zajedno su pripremali obroke, tužiteljica je prala za pok. Branka Banića, zajedno su stjecali nekretnine, odlazili na izlete, ljetovanja, zimovanja družili se sa poznanicima i obitelji, održavali imovinu, iznajmljivali imovinu, te plaćali račune, pomagali jedno drugom u slučaju bolesti, brinuli se jedno za drugo, da je tužiteljica osoba koja je bila u stanu kad je Branko Banić pretrpio moždani udar 11. 08. 2022. oko 23.15. sati, da je pozvala hitnu pomoć i tuženika te su zajedno otišli u bolnicu u kojoj je Branko Banić umro, da tuženik nije nikada živio na adresi svog prebivališta u Zagrebu Vrbik X, kbr. 4. već da čitavo vrijeme stanuje na adresi Gustava Krkleca 30, Špansko, Zagreb, gdje su mu roditelji osigurali stan iz kojeg su se preselili na Vrbik. Nadalje navodi da je za postojanje predmetnog ugovora o doživotnom uzdržavanju od 19.07.2021., te upise tuženika u zemljišnu knjigu saznala nakon smrti Branka Banića kada je za potrebe ostavinskog postupka u koji je kao izvanbračna supruga te predmnijevana zakonska i nužna nasljednica pozvana dostaviti dokaze o imovini ostavitelja, da niti tuženik niti pok. Branko Banić nisu nikada za života Branka Banića rekli tuženoj da su sklopili predmetni ugovor o doživotnom uzdržavanju, niti je tuženik izvršavao sadržaj tog ugovora, da je, upravo suprotno, tužena održavala i čistila zajednički stan, te apartman za iznajmljivanje u Heinzelovoj ulici br 6. koji je djelomično samo formalno stečen na ime tuženika, jer ga je tuženik stekao nasljeđivanjem suvlasničkog djela svoje majke (otac pok. Branko Banić odrekao se svog djela nasljedstva na tom suvlasničkom dijelu) potom dio sudskim putem (u

nagodbi) dok je treći dio kupljen zajedničkim sredstvima Branka Banića i tužiteljice na ime tuženika. Tužiteljica ističe da svrha predmetnog ugovora o doživotnom uzdržavanju nije bilo uzdržavanje Branka Banića, jer se on mogao sam uzdržavati do moždanog udara nakon čega je boravio u bolnici, a živio je u izvanbračnoj zajednici s tužiteljicom u kojoj izvanbračnoj zajednici je tužiteljica bila ta koja je, u onoj mjeri u kojoj je to uopće Branku Baniću bilo potrebno, brinula o njegovim svakodnevnim životnim aktivnostima i podmirivanju njegovih potreba, pa da je tako tužena zajedno s pok. Brankom Banićem nabavljala sve namirnice, lijekove i sve druge potrepštine, osiguravali su si dostupnost liječničke i druge medicinske pomoći zajedno čistili nekretninu u kojoj stanuju, te podmirivali zajedno sve financijske i nefinancijske potrebe, da je svrha ovog ugovora bila nedopušteno potpuno isključenje zakonske i nužne nasljednice izvanbračne supruge od nasljeđivanja pok. Branka Banića na imovni koja je predmet ugovora o dosmrtnom uzdržavanju, da je zbog nedopuštene svrhe taj ugovor i bio zatajen. Tužiteljica nadalje ističe kako su ona i pok. Branko Banić najkasnije od ljeta 2012. imali i ekonomsku zajednicu života, koja je pored ostalog obuhvaćala i iznajmljivanje stana – apartmana u Heinzellovoj ulici 6, da su sva sredstva na svim računima zajednička imovina izvanbračnih drugova, pa da je tako u zadnjem stavku čl. 2. ugovora prenesena u vlasništvo tuženika imovina koja u trenutku prijenosa nije bila samo imovina pok. Branka Banića, pa kako Ugovor o doživotnom uzdržavanju od 19. 07. 2021. između Krešimira i pok. Branka Banića ima nedopuštenu svrhu i prikrivenu namjeru, te kako u tom ugovoru pok. Branko Banić prenosi u vlasništvo i dio imovine u suvlasništvu tužiteljice, te tuženik po tom ugovoru nije niti počeo izvršavati svoje obveze, da su ispunjene su pretpostavke da se ugovor utvrdi ništetnim.

1.1. Na pripremnom ročištu održanom 17. rujna 2024. tužiteljica, uz glavni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti Ugovora o doživotnom uzdržavanju od 19.07.2021., postavlja i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev kojim se utvrđuje nevaljanost i bez pravnog učinka Ugovor o doživotnom uzdržavanju od 19.07.2021., a koji temelji na činjenici da predmetni ugovor o uzdržavanju od strane tuženika nije izvršavan, da je sastavljen tako da nema obvezu tuženika izravno odnosno da ima uvjetnu obvezu tuženika i da je očita namjera tog ugovora nije uzdržavanje Branka Banića nego isključenje izvanbračne supruge od nasljedstva, odnosno smanjenje opsega ostavinske imovine. Slijedom svega navedenoga predlaže donijeti presudu sadržaja izreke kako je to pobliže navedeno pod točkom I. izreke, podredno pod točkom II. izreke ove presude.

2. Tuženica u odgovoru na tužbu prigovara vrijednosti predmeta spora, ne osporava navode iz tužbe da je tužiteljica izvanbračna supruga pok. Branka Banića, da je on sin pok. Branka Banića s kojim je sklopio ugovor o doživotnom uzdržavanju 19.07.2021., da su tužiteljica i njegov pok. otac živjeli u izvanbračnoj zajednici te su posljedično i stanovali u zajedničkom domaćinstvu, a da on nije stanovao u zajedničkom domaćinstvu s ocem za vrijeme trajanja navedene izvanbračne zajednice. Tuženik ističe da sama činjenica da on nije živio u istom domaćinstvu sa svojim ocem nije od nikakvog pravno odlučnog značaja u odnosu na činjenicu postojanja i valjanosti konkretnog ugovora o doživotnom uzdržavanju, budući da takva obveza nigdje nije ni predviđena u tekstu samog ugovora, da navedena činjenica niti u kojem slučaju ne znači da tuženik nije ispunjavao svoje obveze s osnova navedenog ugovora o doživotnom uzdržavanju, tim više što je odredbom sadržanom u čl. 3. istog ugovora decidirano navedeno što je tuženik bio dužan učiniti i to po potrebi i na poziv svojeg oca, a što je isti (tuženik) u svakom slučaju bespogovorno i činio, da tuženikova obveza sukladno predmetnom ugovoru glasi: „U izvršavanju svoje obveze doživotnog

uzdržavanja davatelj uzdržavanja se obvezuje brinuti za primatelja uzdržavanja, a koja briga uključuje po potrebi i na poziv primatelja uzdržavanja nefinancijski pomagati primatelja uzdržavanja u svakodnevnim životnim aktivnostima i podmirenju njegovih životnih potreba, i to u vidu nabavke namirnica, potrebnih lijekova i drugih potrepština, pomoći mu u osiguranju i dostupnosti odgovarajuće liječničke i druge medicinske pomoći i njege, po potrebi i na njegov poziv pomoći mu u održavanju čistim nekretnine na adresi stanovanja, u slučaju bolesti pomoći mu po njegovoj želji pronaći smještaj u bolnici ili odgovarajućoj ustanovi, kao i pomoći mu u podmirenju svih ostalih životnih nefinancijskih potreba, a poslije njegove smrti obvezuje se sukladno mjesnim običajima organizirati sahranu primatelja uzdržavanja.“ Tuženik navodi da citirana odredba nigdje niti prešutno niti izrijeком ne propisuje obvezu tuženika na život u zajedničkom domaćinstvu sa svojim ocem, a za potrebe ispunjenja obveza s osnova navedenog ugovora, te je isticanje iste činjenice od strane ovdje tužiteljice u cijelosti pravno deplasirano. Nadalje, ističe kako su evidentno tendenciozni, ali ništa manje netočni navodi tužiteljice iz kojih proizlazi da bi ista za vrijeme trajanja izvanbračne zajednice s ocem ovdje tuženika stjecala nekretnine, te da bi zajednički s istim iznajmljivala imovinu, da tužiteljica nije za vrijeme trajanja izvanbračne zajednice s ocem ovdje tuženika stekla bilo kakvu nekretninu, niti na svoje ime, niti na ime oca tuženika, kao što nije ni iznajmljivala bilo kakvu imovinu zajedno s istim, budući da je sva imovina koja je bila predmetom iznajmljivanja stečena od strane oca tuženika prije zasnivanja izvanbračne zajednice s ovdje tužiteljicom te kao takva predstavlja zasebnu/isključivu imovinu oca tuženika, da su s obzirom na citirani doprinos tužiteljice (kojeg nije niti bilo) glede stjecanja imovine od strane oca tuženika, u najmanju ruku neumjesni, pa čak i omalovažavajući navodi tužiteljice kojima se ista osvrće na način stjecanja stana u kojem tuženik živi, tim više što isto uopće niti nije relevantno za ovaj postupak. Tuženik nadalje navodi da ne negira izvršavanje pojedinih radnji od strane ovdje tužiteljice za korist oca tuženika za vrijeme trajanja izvanbračne zajednice istih osoba, a što je i razumljivo s obzirom na narav zajednice istih osoba, pri čemu ista činjenica niti na koji način ne utječe na postojanje i valjanost ugovora zaključenog između tuženika i njegovog oca kao i izvršavanje obveza tuženika s osnova istog ugovora, da je s druge strane, budući da je tužiteljica kako to sama tvrdi živjela u izvanbračnoj zajednici s ocem ovdje tuženika, bilo životno logično i očekivano da ista na određeni način i doprinosi istoj zajednici, što je prvenstveno imala biti stvar dogovora između iste i njezinog izvanbračnog druga, ali isto niti na koji način ne uključuje ovdje tuženika. U odnosu na navode tužiteljice iz kojih proizlazi da istu niti otac tuženika niti sam tuženik nikada nisu obavijestili o zaključenju predmetnog ugovora o doživotnom uzdržavanju, tuženik ističe da ne vidi niti jedan razlog iz kojeg bi proizlazila bilo pravna, bilo moralna obveza istog da obavještava tužiteljicu o zaključenju navedenog ugovora jer što se tiče tuženika, tužiteljica je bila izvanbračna supruga njegovog oca i ništa više, te pored navedenog istoj treba ukazati i na činjenicu kako je ugovor opisane vrste posao privatno-pravne naravi, te da ne postoji niti jedna norma koja obvezuje da se osobu koja nije sudionikom istog ugovora obavještava o zaključenju takvog ugovora. Zašto pak otac tuženika nije obavijestio tužiteljicu (tako barem ista tvrdi) o činjenici zaključenja navedenog ugovora tuženik samo nagađa, međutim pretpostavka je možda da je otac tuženika spoznao pravi karakter tužiteljice koji se uostalom ogledao i kroz pokretanje ovog postupka, a što jasno ocrta činjenica da se ista vrlo dobro informirala glede imovine koju je otac tuženika stekao, a čemu tužiteljica niti na koji način nije doprinijela i to čak kad je riječ i onima dijelovima imovine na koje tužiteljica ne polaže nikakva prava, da dodatnu afirmaciju iznesenog stava daju i tendenciozni i ništa manje netočni navodi tužiteljice glede stjecanja nekretnine u

Zagrebu, na adresi Ulica Vjekoslava Heinzela 6, koji su ostalom i (također) deplasirani budući da navedena nekretnina nije predmetom ovog postupka. Tuženik nadalje navodi da je tendenciozan, pa čak i omalovažavajući nastup tužiteljice zamjetan i dijelu tužbe u kojem navodi kako svrha predmetnog ugovora: "... nije bilo uzdržavanje Branka Banića, jer se on mogao sam uzdržavati do moždanog udara nakon čega je boravio u bolnici, a živio je u izvanbračnoj zajednici s tužiteljicom u kojoj izvanbračnoj zajednici je tužiteljica bila ta koja je, u onoj mjeri u kojoj je to uopće Branku Baniću bilo potrebno, brinula o njegovim svakodnevnim životnim aktivnostima i podmirenju njegovih potreba," da se vezano za prethodni navod, tužiteljici s punim pravom može postaviti pitanje što si ona umišlja tko je ona pa da drugoj osobi može uvjetovati koje će pravne poslove zaključiti i za koju svrhu, te se na navedenu okolnost poziva na sentencu sadržanu u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj VSRH Rev 2419/1991 od 13. srpnja 1993. Nadalje navodi da bi tužiteljici valjda trebalo biti jasno da nije ona ta koja odlučuje o potrebitosti drugih osoba za zaključenjem odgovarajućih ugovornih odnosa s određenim sadržajem, te da zdravstveno stanje primatelja uzdržavanja iz ugovora o doživotnom uzdržavanju u trenutku zaključenja takvog ugovora samo po sebi nije takvo da dovodi u pitanje pravnu valjanost istog ugovora. Nadalje, ističe kako su i činjenično i pravno netočni navodi tužiteljice iz kojih proizlazi da bi isti imao za cilj da se istim tužiteljica isključi iz nasljedstva iza pok. Branka Banića, da bi tužiteljici pritom trebalo biti jasno da svaki nositelj/titular imovine u potpunosti i autonomno raspolaže istom, te da sama činjenica da bi određeni subjekti po određenom pravnom osnovu nekada u budućnosti mogli ostvarivati određene imovinsko-pravne zahtjeve iz te imovine ne čini takva raspolaganja ništetnim, pa je s ciljem afirmacije iznesenog stava tužiteljici ukazuje na sentencu sadržanu u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev 2539/2017-2 od 24. ožujka 2021. Uz naprijed navedeno, tuženik ukazuje i na činjenicu kako tužiteljica tužbeni zahtjev u predmetnoj pravnoj stvari ističe i kao očekivana zakonska nasljednica iza pok. Branka Banić, pa kad se uzme u obzir da ostavinski postupak još nije proveden i da ostavinski sud u istom nije donio bilo kakvu odluku to se tužiteljici odriče postojanje pravnog interesa za isticanjem tužbenog zahtjeva iznesenog sadržaja, a uslijed čega bi tužbu iste kao takvu trebalo odbaciti. Navedeno iz razloga što tužiteljica u predmetnoj pravnoj stvari odriče pravnu opstojnost/učinak određenom pravnom poslu (ugovoru o doživotnom uzdržavanju) jer smatra da je isti pravna zapreka istoj za ostvarivanjem imovinskih prava s osnova instituta nasljeđivanja, no međutim, da je u opisanoj situaciji tužiteljica istu argumentaciju trebala iznijeti u ostavinskom postupku uslijed čega bi ostavinski sud (takva je pretpostavka) prekinuo ostavinski postupak i uputio tužiteljicu na pokretanje parnice radi utvrđivanja predmetnog ugovora ništetnim, a budući da je tužiteljica podnijela tužbu s predmetnim zahtjevom, sasvim je legitimno postaviti pitanje kako bi u odnosu na navode/stavove tužiteljice trebao reagirati ostavinski sud, da bi jedino pravno i moguće bilo da je uputi na pokretanje parnice koju je ista već samoinicijativno, preuranjeno inicirala sama, a uslijed zabrane dvostruke litispendencije nije dopušteno dva puta podnijeti tužbu istovjetnog zahtjeva između istih stranaka, da sukladno navedenom tuženik smatra da bi tužbu tužiteljice u predmetnoj pravnoj stvari trebalo odbaciti kao nedopuštenu zbog pomanjkanja pravnog interesa. Tuženik nadalje osporava da bi sredstva na računima pok. Branka Banića bila zajednička imovina istog i tužiteljice, da tužiteljica na navedenu okolnost nije iznijela niti jedan dokaz, a osim toga kad bi isti navodi i bili točni da predmetni ugovor zbog toga ne bi bio ništetan niti u cijelosti niti djelomično. Tuženik nadalje ukazuje kako tužiteljica kondemnatorni zahtjev usmjerava samo u odnosu na dva posebna dijela nekretnine koji su predmetom citiranog ugovora o doživotnom

uzdržavanju, dok ostale dijelove imovine, iako se istih dotiče u historijatu svoje tužbe izostavlja, da citirani navodi jasno upućuju na zaključak kako tužiteljica niti sama ne vjeruje u utemeljenost svojih stavova, te da je ista obijesni parničar kao i da je jedini smisao predmetne tužbe pokušaj pravljenja pritiska na ovdje tuženika s ciljem ostvarenja nepripadajuće imovinske koristi. Slijedom navedenog predlaže primarno odbaciti tužbu uslijed nepostojanja pravnog interesa, a podredno odbiti tužbene zahtjeve iste kao neosnovane uz obvezu tužiteljice na naknadu troškova parničnog postupka s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od presuđenja do isplate.

2.1. Na pripremnom ročištu održanom 17. rujna 2024. tuženik se protivio proširenju tužbenog zahtjeva.

3. U postupku izvođenja dokaza sud je izvršio uvid u presliku Ugovora o doživotnom uzdržavanju od 19.07.2021. (list 4-7 spisa), u izvatke iz knjige položenih ugovora (list 8-9 spisa), izvadak iz zemljišnih knjiga, ko Trnje, zk.ul. br. 1566 od dana 31.10.2023. (list 10-11 spisa), račune i potvrde o njihovom plaćanju (list 68-77 spisa), zk. izvatke na dan 22.07.2026. (list 100-106 spisa), saslušani su: tužiteljica (list 48-50 spisa), tuženik (list 50-51 spisa), svjedoci: Gorana Blaić Hebrang (list 51 spisa), Božica Mužek (list 51 spisa), Radmila Varjačić (list 78-79 spisa), Jasminka Eterović (list 79-80 spisa), Anka Galik (list 80-81 spisa), Sanja Zjakić Palijan (81-82 spisa).

4. Na temelju ovako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći sve dokaze, kako svakog zasebno tako i u njihovoj ukupnosti, a u smislu odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 89/21, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP), sud je ocijenio prvotni (glavni) tužbeni zahtjev i eventualni tužbeni zahtjev (eventualna kumulacija-alternativni tužbeni zahtjev) neosnovanima u cijelosti.

5. Među strankama nije sporno da su pok. Branko Banić kao primatelj uzdržavanja i tuženik kao davatelj uzdržavanja 19. srpnja 2021. sklopili predmetni Ugovor o doživotnom uzdržavanju, da je tužiteljica od ljeta 2012. do smrti pok. Branka Banića s njim živjela u izvanbračnoj zajednici niti da je tuženik sin pok. Branka Banića. Sporno je predstavlja li predmetni Ugovor valjan pravni posao, je li njegova stvarna svrha bila uzdržavanje primatelja uzdržavanja ili isključenje tužiteljice iz nasljeđivanja, je li tuženik izvršavao preuzete ugovorne obveze te je li pok. Branko Banić Ugovorom raspolagao i imovinom koja predstavlja zajedničku imovinu njega i tužiteljice.

6. Uvidom u Ugovor o doživotnom uzdržavanju od 19. srpnja 2021. (list 4-7 spisa) utvrđeno je da je isti zaključen između Branka Banića, kao primatelja uzdržavanja, i Krešimira Banića, kao davatelja uzdržavanja, kojim ugovorne strane suglasno utvrđuju da je primatelj uzdržavanja:

1. suvlasnik u 127/10000 dijela [zk.č.br.](#) 4412 oznake zemljišta: STAMBENO-POSLOVNA ZGRADA BR. 17 U ULICI VRBIK, I BR. 2 I 4 U ULICI X. VRBIK I DVORIŠTE površine 470 čhv ili 1691 m², upisane u [zk.ul.br.](#) 1566. k.o. Trnje kod Zemljišnoknjižnog odjela Zagreb, Općinskog građanskog suda u Zagrebu, povezano s vlasništvom posebnog dijela nekretnine STANOM upisanim u [zk.ul.br.](#) 1566, k.o. Trnje pod rednim brojem 105. Suvlasnički dio: 127/10000 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-105) - Stan na 1. katu (razina +1), oznake, stan DO 1 - 7, površine 85,05 čm, u planu označeno bojom, svjetlo zelena 79, na kojem je primatelj uzdržavanja upisan u 1/2 dijela kao BANIĆ BRANKO, OIB: 74843804517, G. KRKLECA 30, ZAGREB i u 1/2

dijela kao BANIĆ BRANKO (IVAN), OIB: 74843804517, GUSTAVA KRKLECA BR. 30. ZAGREB;

2. vlasnik poslovnog prostora koji se nalazi u stambenoj zgradi u Zagrebu KNINSKI TRG 7, sagrađenoj na [k.č.br.](#) 4505/60, a koji je upisan u Knjizi položenih ugovora kod Zemljišnoknjižnog odjela Zagreb, Općinskog građanskog suda u Zagrebu u poduložak broj: 53781, k.o. Trnje kao poslovni prostor br.1 u prizemlju, površine 37,00 m2 i na kojem je primatelj uzdržavanja upisan kao BANIĆ BRANKO, OIB: 74843804517. ZAGREB. 10 VRBIK 4;

3. vlasnik garaže koja se nalazi u stambenoj zgradi u Zagrebu, KNINSKI TRG 5 sagrađena na [k.č.br.](#) 4505/61, a koji je upisan u Knjizi položenih ugovora kod Zemljišnoknjižnog odjela Zagreb, Općinskog građanskog suda u Zagrebu u poduložak broj: 53782, k.o. Trnje kao garaža br. 24 u prizemlju, površine 14,42 m2 i na kojem je primatelj uzdržavanja upisan kao BANIĆ BRANKO OIB: 74843804517, ZAGREB, 10. VRBIK 4;

4. izvanknjižni vlasnik stana koji se nalazi u stambenoj zgradi Vrbik 33/A u Zagrebu, a koji se sastoji od hodnika, dnevnog boravka i kuhinje, kupaoalice i sobe površine 36,51 m2 prema Planu posebnih dijelova nekretnine koji čine samostalne uporabne cjeline Elaborata etažiranja Oznake elaborata: E-03/14-V33 A na [k.č.br.](#) 4510, k.o. Trnje, a koja nekretnina je upisana u [zk.ul.br.](#) 25030, k.o. Trnje oznake zemljišta: KUĆA AUTOPUT površine 613 m2 odnosu na koju je u tijeku postupak upisa u zemljišnu knjigu temeljem Pravilnika o povezivanju zemljišne knjige i knjige položenih ugovora i upisa prava vlasništva posebnog dijela nekretnine pod [posl.br.](#) Z-12046/18, a koju nekretninu je primatelj uzdržavanja stekao temeljem Ugovora o kupoprodaji nekretnine od Suvlasnika stambene zgrade u Zagrebu 8 Vrbik 33a Ugovorom o kupoprodaji nekretnine od 17.10.2009. kao tada zajedničke dijelove u trenutku sklapanja ovog ugovora prenamijenjeni u stan. Nadalje je utvrđeno da ugovorne strane suglasno utvrđuju da je primatelj uzdržavanja korisnik grobnog mjesta na groblju Miroševac odjel: RKT, polje: 365, razred: 1, grob: 25/0, kao i svih pokretnina koje se nalaze u nekretninama iz st. 1. ovog članka, te da je korisnik mirovine, novčanih sredstava po računu otvorenom kod Zagrebačke banke d.d. IBAN: HR 4323600003211115920, te da je korisnik sefa br. 731 kod Zagrebačke banke d.d. (iskaznica br. 3131) (članak 1. Ugovora), da primatelj uzdržavanja ovim ugovorom daje u cijelosti u vlasništvo davatelju uzdržavanja nekretnine, pravo korištenja groba, pokretnine, novčana sredstva iz čl. 1. ovog ugovora, te sadržaj sefa br. 731 kod Zagrebačke banke d.d., s tim da je davatelj uzdržavanja ovlašten prijenos prava vlasništva na svoje ime i u svoju korist na navedenoj imovini, izvršiti nakon smrti primatelja uzdržavanja, a davatelj uzdržavanja se obvezuje doživotno uzdržavati primatelja uzdržavanja (čl. 2 Ugovora), da se u izvršavanju svoje obveze doživotnog uzdržavanja davatelj uzdržavanja obvezuje brinuti za primatelja uzdržavanja, a koja briga uključuje po potrebi i na poziv primatelja uzdržavanja nefinancijski pomagati primatelja uzdržavanja u svakodnevnim životnim aktivnostima i podmirenju njegovih životnih potreba, i to u vidu nabavke namirnica, potrebnih lijekova i drugih potrepština, pomoći mu u osiguranju i dostupnosti odgovarajuće liječničke i druge medicinske pomoći i njege, po potrebi i na njegov poziv pomoći mu u održavanju čistim nekretnine na adresi stanovanja, u slučaju bolesti pomoći mu po njegovoj želji pronaći smještaj u bolnici ili odgovarajućoj ustanovi, kao i pomoći mu u podmirenju svih ostalih životnih nefinancijskih potreba, a poslije njegove smrti obvezuje se sukladno mjesnim običajima organizirati sahranu primatelja uzdržavanja (čl. 3 Ugovora), da primatelj uzdržavanja potpisom ovog ugovora dozvoljava davatelju uzdržavanja da bez ikakvih daljnjih pitanja i odobrenja temeljem ovog ugovora izvrši zabilježbu prava iz ovog

ugovora u zemljišnim knjigama i drugim javnim očevidnicima na nekretninama iz čl. 1. ovog ugovora, s time da mu upis uknjižbe prava vlasništva na nekretninama iz čl. 1. ovog ugovora, bez ikakvog daljnjeg pitanja i odobrenja, dozvoljava nakon svoje smrti, te ga ovlašćuje da uz predodžbu ovog ugovora i Izvoda iz matične knjige umrlih izvrši bezuvjetan upis uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz čl. 1. ovog ugovora, te prijenos prava korištenja groba iz čl. 1. ovog ugovora na svoje ime i u svoju korist, da potpisom ovog ugovora primatelj uzdržavanja ovlašćuje davatelja uzdržavanja da nakon njegove smrti uz predodžbu ovog ugovora i Izvoda iz matične knjige umrlih kod Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i kod Zagrebačke banke d.d. zatraži i primi isplatu novčanog iznosa s osnove neisplaćene mirovine primatelja uzdržavanja, odnosno novčanih sredstava po računu otvorenom kod zagrebačke banke d.d. IBAN: HR 4323600003211115920, te ga ovlašćuje da kod Zagrebačke banke d.d. zatraži i preuzme cjelokupan sadržaj sefa br. 731 (iskaznica br. 3131) (čl. 4. Ugovora), da u slučaju neizvršavanja prava i obveza iz ovog ugovora, svaka od ugovornih strana može zatražiti raskid ovog ugovora (čl. 5. Ugovora), da davatelj uzdržavanja i primatelj uzdržavanja snose na jednake dijelove troškove nastale ovim ugovorom, dok davatelj uzdržavanja snosi troškove upisa zabilježbe ovog ugovora, odnosno prava iz ovog ugovora, kao i troškove vezane za prijenos nekretnina iz čl. 1. ovog ugovora u zemljišnim knjigama i drugim javnim očevidnicima na svoje ime i u svoju korist (čl. 6 Ugovora), da su ugovorne strane upoznate s odredbama Zakona o nasljeđivanju koje reguliraju prava iz ugovora o doživotnom uzdržavanju (čl. 7. Ugovora), da je ugovor sastavljen u pet istovjetnih primjeraka, od kojih primatelju uzdržavanja pripada jedan primjerak, davatelju uzdržavanja tri primjerka, a jedan primjerak ostaje tijelu ovjere (čl. 8. Ugovora), da ugovorne strane suglasno utvrđuju vrijednost predmeta Ugovora u iznosu od 1.500.000,00 kn (jedan milijun pet stotisućakuna) (čl. 9. Ugovora), kao i da ugovorne strane svojim vlastoručnim potpisom, a nakon što im je ovaj ugovor pročitao, potvrđuju da prihvaćaju sva prava i obveze koje iz njega proizlaze (čl. 10. Ugovora).

6.1. Nadalje je utvrđeno da je ugovor potpisan po primatelju uzdržavanja Branku Baniću i davatelju uzdržavanja Krešimiru Baniću te je isti podniet na potvrdu javnom bilježniku Gorani Blaić Hebrang iz Zagreba, koja je istovjetnost podnositelja privatne isprave utvrdila na temelju uvida u osobne iskaznice, da javni bilježnik potvrđuje da je prednju ispravu ispitala i utvrdila da ona, po svom obliku, odgovara propisima o javnobilježničkim ispravama, a po svom sadržaju propisima o sadržaju javnobilježničkog akta, da je sudionicima pravnoga posla ispravu pročitao, te ih upozorila da potvrđena privatna isprava ima snagu javnobilježničkog akta, da sudionici izjavljuju da prihvaćaju pravne posljedice koje iz toga za njih proizlaze i da to odgovara njihovoj volji, da su sukladno čl. 58. Zakona o javnom bilježništvu ugovorne strane upozorene na čl. 1 točku 4. ovog Ugovora, a nakon danog upozorenja ugovorne strane zahtijevaju poduzimanje ove službene radnje, a što potvrđuju svojim potpisom na kraju ove potvrde. Ugovor je potpisan od strane Branka Banića, primatelja uzdržavanja, i Krešimira Banića, davatelja uzdržavanja, te po javnom bilježniku Gorani Blaić Hebrang. Navedeni ugovor o doživotnom uzdržavanju je ovjeren pod brojem: OV-5634/2021, u Zagrebu, 19. srpnja 2021.

7. Tužiteljica u svom iskazu navodi da je predmetnu tužbu podnijela jer je živjela sa pok. Banić Brankom i stekla status izvanbračne supruge na ostavinskoj raspravi, da je mislila da ima pravo na nekakvu dobit obzirom je živjela sa Brankom Banićem 11 godina, čistila i pospremala, pokojni je plaćao režije, a ostalo su sve dijelili, da je zdravstveno stanje supruga bilo jako loše, imao je KOPB, stalno se kretao, da su

se pok. suprug i Krešimir Banić svakodnevno viđali u kafiću, u stanu nešto manje, da nije bilo potrebe da Krešimir Banić pomaže financijski pokojnom Branku Baniću zato što je Branko bio mobilan, vodio je kafić, iznajmljivali su apartman, jedan na dnevnoj bazi, a jedan u dugoročnom najmu, da je Krešimir Banić možda par puta odveo doktoru Branka Banića, ali da je pok. Branko koristio i taksi za odlazak kod doktora zbog parkiranja, a što se tiče čišćenja Krešo nikada nije niti živio u tom stanu otkad je ona došla tako da nije niti bilo razloga da on čisti, da je s Brankom živjela negdje od ljeta 2012., da je financijsko stanje nje i pok. Branka bilo relativno uredno, pokrivali su se, do neke manje financijske krize je došlo zbog kupnje stana u Heinzelovoj, došla je korona, pa kafić nije radio, ali i tu su se pokrivali na način da bi ona preko Dinera podigla 5.000,00 kn za nekakve pologe koje je njoj pok. Branko uredno vratio, da je prvi put saznala da postoji predmetni ugovor o doživotnom uzdržavanju nakon smrti pokojnoga Branka, da je pročitala ugovor o doživotnom uzdržavanju. Na upit koje su bile obveze tuženika po predmetnom ugovoru tužiteljica odgovara da predmetnim ugovorom pok. Branko ne traži da ga tuženik financijski pomaže, već je određeno da tuženik vodi brigu o pok. Branku i da ga smjesti u ustanovu ukoliko do toga dođe da ne može se sam brinuti o sebi, a njoj je rekao da će oni imati svoju sigurnost ako odu u dom tako što će prodati neku nekretninu ako ne budu u stanju sami financirati dom, da smatra da tuženik nije ispunjavao svoje obveze preuzete po predmetnom ugovoru jer je kod pok. Branka nastupila trenutačna smrt, da je pok. Branku pozlilo 11.08.2023. navečer, nakon čega je pozvala Krešimira i hitnu pomoć, hitna pomoć ga je odvezla i Krešo i ona su otišli zajedno u bolnicu, a Branko je preminuo 16.08.2023., da smatra da Krešimir nije ispunjavao svoju ugovornu obvezu iz razloga što je pok. Branku zdravije dopuštalo da se brine sam o sebi jer je pok. Branko bio mobilna osoba i mogao se brinuti sam za sebe. Na upit što je njoj konkretno sporno vezano za ugovor jer je u svom iskazu navela da nije bilo potrebno da se tuženik brine o pok. Branku, a pritom iz ugovora o doživotnom uzdržavanju proizlazi da će se tuženik brinuti za pok. Branka po potrebi, tužiteljica odgovara, da kao što je naprijed navela nije bilo potrebe da se tuženik brine za pok. Branka, a kod pok. Branka je nastupila trenutačna smrt, da su tuženik i pok. Branko bili u službenom odnosu, a pritom misli da su njihove dodirne točke bile roba u kafiću, kafić i ono što se oko toga događalo, da je rijetko svjedočila njihovim susretima obzirom da nije imala vremena za to, a u situacijama kada ih je zatekla skupa i Branko i Krešimir su bili svako na svom mobitelu.

8. Tuženik u svom iskazu navodi da je iskaz tužiteljice neistinit, odnos između njega i njegovog oca je bio pravi odnos između oca i sina, zajedno su odlučivali o svemu, a stan koji je gospođa čistila, za to čišćenje je i plaćena iz najma za taj stan. U pogledu ugovora navodi da ga je otac pozvao jedan dan da dođe kod javnog bilježnika, tamo je došao i ugovor je bio gotov, javni bilježnik mu je objasnio sa svoje strane koje su njegove obveze, a nakon toga ugovor je i potpisan. Nadalje navodi da je oca vozio gdje god je to trebalo, svakodnevno su se čuli, a otkad je imao KOPB nije puno vremena provodio u kafiću. Što se tiče čišćenja apartmana tužiteljici je plaćena naknada za navedeno, dok je za dogovore sa gostima i rezervacije bila angažirana i još uvijek jest njegova supruga, da je on po pozivu oca obavljao sve što mu je trebalo, kupio mu je uputnice za doktora kad mu je to trebalo, pa tako zna i da je liječnica dr. Stanka Maršić koja radi u DZ Zapad, Špansko, kad je trebalo plaćao mu je račune, podizao lijekove, vozio auto na servis, da je odnos njega i oca bio je nešto narušen otkada se pojavila ovdje tužiteljica, imali su i par okršaja i svađa, da je vozilo koje je vodio na servis bilo u vlasništvu njegovog oca, da je od 2021. od kad je potpisan predmetni ugovor platio režije 2021. i 2022., račune za lokale, za stanove u najmu,

otac je bio pretplatnik T-Mobile operatera, imao je MaxTv, imao je dopunsko zdravstveno osiguranje od HZZO-a, a od kreditnih kartica posjedovao je Master Card, Visu, Diners, lepezu Zagrebačke banke, da su navedeni računi plaćeni na Fini, neki na pošti, a tužiteljica je od listopada 2023. imala račune, da od listopada 2023. račune plaća tužiteljica jer uzima račune iz kaslića, pa ih i plaća, pritom napominje da račune od pričuve i od MaxTv još uvijek plaća on, pritom MaxTv ne može niti isključiti obzirom se gđa nalazi u stanu i istom se ne može pristupiti, da se ne može sjetiti kako su se zvali lijekovi koje je njegov otac uzimao, a koliko se sjeća uzimao je Ventolin za disanje, Normabel, a drugih lijekova ne može se sjetiti, da je njegov otac osim problema sa srcem i KOPB imao problema sa tlakom, te nije imao drugih problema.

9. Svjedok Gorana Blaić Hebrang, javni bilježnik u Zagrebu, u svom iskazu navodi da što se tiče predmetnog i konkretnog ugovora, a imajući u vidu količinu stranaka koja joj prođe kroz ured na dnevnoj bazi, ne može se sjetiti konkretnog potpisivanja predmetnoga ugovora, ali sada kada vidi tuženika može izjaviti da joj je poznato lice, da je uvidom u arhivu njezinoga ureda utvrdila da je predmetni ugovor sastavljen od strane odvjetnice, a što se tiče same solemnizacije ugovora, načelno može reći da se u njezinom uredu postupa u navedenoj situaciji u skladu sa zakonom što znači da je obavezno provjereno sa strankama jesu li svjesne što potpisuju, ugovor im je pročitao, rastumačen te su istima objašnjene prava i obveze. Zaključno navodi da je bilo prilikom solemnizacije i najmanjega spora ili dvoumljenja, tada ugovor ne bi bio potpisan, da je odvjetnica Bobinac iz Zagreba sastavila ugovor, da joj nije poznato na čiji zahtjev je sačinila predmetni ugovor, ali joj je poznato da je e-mailom dostavljala ugovor uz naznaku "za gospodina Banića", ali bi taj dio morala točno provjeriti u e-mailu.

10. Svjedok Božica Mužek u svom iskazu navodi da joj nije ništa poznato o ugovoru o doživotnom uzdržavanju sklopljenom između pok. Branka Banića i Krešimira Banića, te da o navedenom nema nikakvih neposrednih saznanja, u pogledu međusobnog odnosa i obiteljskih prilika između pok. Branka Banića, ovdje tužiteljice i tuženika svjedok izjavljuje da su ovdje tužiteljica i pok. Branko vodili obiteljski život, zajedno su odlazili i dolazili, a o odnosu pok. Branka i ovdje tuženika može izjaviti da su se viđali svaki dan u njihovom obiteljskom poslu u kafiću, a ona je bila susjeda sa ovdje tužiteljicom i pok. Brankom Banićem.

11. Svjedok Radmila Varjačić u svom iskazu navodi da sa predmetnim ugovorom nije upoznata, nikada joj to pok. Branko Banić nije napomenuo, a jako su puno razgovarali kako je on postao udovac, samo se sjeća da joj je jednom prilikom govorio kako je ljut na svoga sina, ovdje Krešimira Banića, jer mu je isti postavio nekakav uvjet da ako on sebi pronađe ženu s kojom bi živio, da će se i on oženiti s partnericom kojoj se jako protivila Krešina mama, da pok. Branka Banića poznaje od ranih 90.-ih, da se sa pok. Brankom Banićem zadnjih 10-ak godina često družila jer žive u istom ulazu, da joj je pok. Branko Banić jednom prilikom prije nekih 8 godina rekao, a obzirom se i sama prijavila za dom, da bi se i on prijavio za dom i da bi prodao jedan stan, ako ne bi bilo dovoljno sredstava za njega i gđu Zdenku, da se Krešimir Banić nije brinuo o svom ocu, uzdržavao ga, da je pok. Branko Banić imao problema sa srcem ali to je sve "hendlala" gđa Zdenka, da je s gđom Zdenkom u normalnim susjedskim i prijateljskim odnosima, da je s tužiteljicom razgovarala o ovom sudskom postupku prije nego je došla na sud i to na način da joj je rečeno da kaže ono što zna, da se sa pok. Brankom družila u kafiću, znao joj je pozvoni na vrata, išla je s njim i na

sud oko ovog stana obzirom je bila predstavnik suvlasnika, sretali su se često jer je to sve u nekih 20 kvadrata, da se prilikom druženja sa pok. Brankom Banićem nije nikada sretala Krešimira Banića, da nema nikakvih saznanja da je tuženik pomagao pok. Branku Baniću u bilo čemu, da mu je donosio lijekove, nosio za njega nešto, da je to sve radila gđa. Zdenka, kod doktora ga je pratila uvijek, ili bi išla s njim u hitnu ili bi naručili taxi, da svoja saznanja o tome da se tužiteljica brinula o pok. Branku, crpi iz neposrednih saznanja jer je bila prisutna osobno.

12. Svjedok Jasminka Eterović u svom iskazu navodi da joj nikakav ugovor nije poznat, stranke poznaje obzirom je od doseljenja u Zagreb, od 1989. kada je došla u kvart zalazila u kvartovski kafić kojeg je bio vlasnik pok. Branko Banić, da nikakvih neposrednih saznanja o predmetnom ugovoru nema, samo je čula od prijateljice za nekakvu oporuku i nekakvih 20.000,00 eur, da je živjela u neposrednoj blizini i kafić od pok. Branka joj je bio najbliži za izlazak sa prijateljima, pa je tako svjedočila i vidjela odličan i sjajan odnos između Branka i Kreše, poželjela bi da njezino dijete sa njom ima takav odnos, a to je bio odnos pun razumijevanja, razgovora, brige, ponosa i još je Krešo pomagao Branku u poslu i privatno, da je Krešo radio i u tvrtki u kojoj ona i danas radi, a nakon posla išao je pomagati pok. Branku u kafić, i znao joj je koji puta reći da ide po uputnice kod doktora za Branka, da nije nikada čula pok. Branka da se žali na Krešu da mu nije htio pomoći temeljem neke njegove zamolbe, kao primjer pomoći koju je Krešo pružao pok. Branku, uz naprijed navedeno, navodi da mu je znao s posla ponijeti koji put čobanac ili neko drugo jelo jer je znao da pok. Branko to voli, a navedeno ne iz razloga jer je pok. Branko bio gladan, nego iz ljubavi prema ocu, jer je znao da pok. Branko voli ta jela, da je navedeni odnos između pok. Branka i Krešimira trajao do smrti pok. Branka, da nije u zadnjih 5 godina Brankova života bili u njegovom stanu, da su ona i Krešo radili u istoj firmi, ali ne istoj organizacijskoj jedinici, znali bi se sresti u klubu.

13. Svjedok Anka Galik u svom iskazu navodi da nikakvih neposrednih saznanja o predmetnom ugovoru nema, već joj je poznato samo ono što joj je rekla gđa. Zdenka, ovdje tužiteljica, da se zadnjih 5 godina, a i više od 5 godina Brankova života s njim i tužiteljicom družila 2-3 puta tjedno, odlazili su na kavu, u Kravarsko na jesen, na rođendanima, u svakom slučaju često su se družili, da je Krešimira Banića prvi put vidjela na sahrani pok. Branka, da je Branko rekao da ima što prodati ako bi išao u dom, a nikada nije spomenuo da bi ga netko drugi uzdržavao, da je u planove pok. Branka bila uključena i tužiteljica, nikada ju nije izdvojio, da joj nije poznato zdravlje pok. Branka u zadnjim godinama njegova života, da nikada nije spominjao da je od ičega bolovao, da je ovo sve njih iznenadilo, da se s tužiteljicom Zdenkom poznaje od kada su se rodile jer je jedan dan razlike između njih, živjele su kuća do kuće, pok. Branka zna od osnovne škole, njih troje su svi skupa bili u razredu u osnovnoj školi od 1. do 8. razreda, da su se družili i u kafiću i u stanu, u kafiću nešto manje, a u stan je dolazila barem jedanput mjesečno, da u kafiću nije nikada vidjela tuženika, da su se u kravarskom družili kod g. Soldić. na upit je li pok. Branko spominjao ovdje tuženika i jesu li pričali o djeci svjedok izjavljuje da je pok. Branko bio zatvoren u pogledu svojih intimnih pitanja, pa tako nije pričao previše o djeci niti o svojim emocijama.

14. Svjedok Sanja Zjakić Palijan u svom iskazu navodi da joj postojanje nikakvog ugovora o doživotnom uzdržavanju nije poznato, samo joj je poznato da postoji nekakva oporuka, a za koju joj je rekla Zdenka i da je istom pok. Branko Banić

naložio Kreši da joj isplati 20.000,00 eur, a ukoliko se Zdenki nešto dogodi, da isplati njezinoj unuci, da je njezin komentar bio da je to bila lijepa gesta na što je ona izjavila da Krešo o tome ništa ne zna, da je jako dugo poznavala pok. Branka i ovdje Krešimira, njihov odnos je bio korektan, Krešo je uvijek nosio uputnice Branku iz Španskog gdje je Branko imao doktora, sretala ih je i vani, nikada nije primijetila da je kod njih bilo nekakvih nesuglasica, vozio ga je kod doktora kad mu je trebalo, a to joj je bilo poznato jer je znala zateći Branka pa joj je rekao da čeka Krešu, dakle njoj osobno nije bilo poznato da postoje neke nesuglasice između njih dvojice, a da li ih je bilo, ona to ne zna, da joj se nikada pok. Branko nije žalio na Krešu da ne ispunjava nešto što on od njega traži, već dapače, da je sa tužiteljicom bila u korektnim odnosima, sada se rjeđe i viđaju jer tužiteljica ne živi više tamo, a ona je u mirovini pa je često nema, da je dolazila zajedno sa Brankom kod njih u Bihać na vikend, viđali su se na proslavi rođendana, a iskreno priznaje da ona u tužiteljicu razočarala, da je znala viđati Krešimira Banića u stanu kod pok. Branka da dovede dijete, a konkretno na proslavi rođendana od tužiteljice nije ga viđala. U odnosu na razočaranje u tužiteljicu navodi da je imala potpuno drugačije mišljenje o njoj kada ju je upoznala, ona ju je zbog Branka prihvatila kao svoju, ali je shvatila poslije da joj je puno toga pričala što nije istina, pa je tako govorila da je radila u uredu, a kasnije je saznala da je konobarila godinama, i još puno drugih stvari koje nisu bitne za ovaj postupak, da tuženik nije s njom razgovarao o sudskim sporovima koje ima sa tužiteljicom, ona nije ni znala za postojanje drugog spora, da joj je tužiteljica rekla za oporuku koju je spominjala u svom iskazu nakon Brankove smrti, kada je išla na groblje, a obzirom da nije bila na sahrani, nekih mjesec dana nakon smrti.

15. Sud je iskazu tužiteljice poklonio vjeru u dijelu u kojem opisuje postojanje i način funkcioniranja izvanbračne zajednice s pok. Brankom Banićem te pomoć koju mu je pružala u svakodnevnom životu, jer je taj dio njezina iskaza životan i potvrđen iskazima pojedinih svjedoka. Međutim, sud nije prihvatio njezin zaključak da činjenica što je ona pružala svakodnevnu pomoć pok. Branku Baniću istodobno dokazuje da tuženik nije izvršavao obveze iz članka 3. Ugovora. Takav zaključak ne proizlazi niti iz sadržaja Ugovora niti iz ostalih izvedenih dokaza. Naprotiv, upravo iz iskaza same tužiteljice proizlazi da pok. Branku Baniću do neposredno prije smrti nije bila potrebna stalna tuđa njega i skrb, pa nepostojanje potrebe za određenom vrstom pomoći ne može predstavljati neispunjenje ugovorne obveze koja je izričito ugovorena „po potrebi i na poziv“ primatelja uzdržavanja.

16. Sud je iskazu tuženika u odlučnom dijelu poklonio vjeru jer je njegov iskaz o načinu izvršavanja obveza iz članka 3. Ugovora konkretan i u bitnom potvrđen iskazima svjedoka koji su o pojedinim oblicima pomoći imali neposredna saznanja. Tuženik je iskazao da se s ocem svakodnevno čuo, da ga je vozio kada je bilo potrebno, po njegovu pozivu obavljao ono što mu je trebalo, pribavljao liječničke uputnice, podizao lijekove, plaćao pojedine račune i vozio očev automobil na servis, pri čemu je naveo i konkretne račune koje je plaćao tijekom 2021. i 2022. te pojedine lijekove koje je otac koristio. Činjenica da je tuženik otvoreno iskazao i o određenim nesuglasicama s ocem nakon početka njegove veze s tužiteljicom ne dovodi u pitanje vjerodostojnost njegova iskaza. Naprotiv, sud nije niti polazio od toga da je odnos oca i sina morao biti bez ikakvih nesuglasica da bi Ugovor bio valjan i izvršavan. Za odluku je odlučno je li tuženik stvarno pružao pomoć koja sadržajno odgovara obvezama iz članka 3. Ugovora, a ne je li njihov osobni odnos u svakom trenutku bio idealan.

17. Iskazu svjedokinje Gorane Blaić Hebrang sud je poklonio vjeru jer je njezin iskaz u skladu sa sadržajem potvrde o solemnizaciji koja se nalazi na Ugovoru. Iako se zbog protoka vremena i broja stranaka nije mogla sjetiti konkretnog čina solemnizacije, uvidom u arhivu svoga ureda utvrdila je da je Ugovor sastavila odvjetnica, dok je u odnosu na sam postupak solemnizacije objasnila da se sa strankama provjerava jesu li svjesne sadržaja pravnog posla, isprava im se čita i tumači te im se objašnjavaju prava, obveze i pravne posljedice. Stoga iz njezina iskaza, u vezi sa sadržajem same potvrde o solemnizaciji, sud nije utvrdio niti jednu okolnost koja bi upućivala da pok. Branko Banić nije razumio sadržaj Ugovora ili da on nije predstavljao njegovu slobodnu i ozbiljnu volju.

18. Iskazu svjedokinje Božice Mužek sud je poklonio vjeru u granicama njezinih neposrednih saznanja. Svjedokinja nema saznanja o samom Ugovoru, ali potvrđuje da su tužiteljica i pok. Branko Banić vodili zajednički obiteljski život te da su se pok. Branko Banić i tuženik svakodnevno viđali u obiteljskom poslu – kafiću. Njezin iskaz stoga potvrđuje postojanje izvanbračne zajednice tužiteljice i pok. Branka Banića, ali istodobno ne potvrđuje tvrdnju tužiteljice da između pok. Branka i tuženika nije postojao redovit odnos i kontakt.

19. Iskazu svjedokinje Radmile Varjačić sud je poklonio vjeru u dijelu u kojem iskazuje o onome što je osobno opažala, osobito o pomoći koju je tužiteljica pružala pok. Branku Baniću. Međutim, njezin zaključak da se tuženik nije brinuo o ocu sud nije mogao prihvatiti kao pouzdanu osnovu za utvrđenje te činjenice. Sama svjedokinja navodi da s predmetnim Ugovorom nije bila upoznata, da prilikom svojih druženja s pok. Brankom nije susretala tuženika te da nema saznanja da je tuženik pomagao ocu. Izostanak njezina opažanja pojedinih radnji tuženika ne dokazuje da takve radnje nisu poduzimane izvan njezine nazočnosti, osobito kada njihovo poduzimanje potvrđuju drugi izvedeni dokazi. Stoga je njezin iskaz relevantan kao potvrda pomoći koju je tužiteljica pružala pok. Branku Baniću, ali ne i kao dokaz neizvršavanja ugovornih obveza tuženika.

20. Iskaz svjedokinje Jasminke Eterović sud je ocijenio životnim, logičnim i uvjerljivim. Činjenica da svjedokinja nije znala za postojanje predmetnog Ugovora ne umanjuje dokaznu vrijednost njezina iskaza o stvarnom odnosu pok. Branka i tuženika, već upravo potvrđuje da njezina opažanja nisu oblikovana poznavanjem sadržaja Ugovora niti potrebama ovog postupka. Svjedokinja je njihov odnos opisala kao odnos ispunjen razumijevanjem, razgovorom i brigom, navela je da je tuženik pomagao ocu u poslu i privatno, da je nakon posla odlazio pomagati mu u kafić te da joj je znao reći da ide po liječničke uputnice za oca. Navela je i da nikada nije čula pok. Branka da se žali kako mu tuženik nije htio pomoći kada bi to od njega tražio. Okolnost da posljednjih godina nije ulazila u stan pok. Branka ne umanjuje vjerodostojnost njezina iskaza o činjenicama koje je neposredno opažala izvan stana.

21. Iskazu svjedokinje Anke Galik sud je poklonio vjeru u dijelu u kojem opisuje svoja druženja s tužiteljicom i pok. Brankom Banićem, ali njezin iskaz nije mogao biti osnova za zaključak o svrsi sklapanja predmetnog Ugovora niti o sadržaju odnosa pok. Branka i tuženika. Sama svjedokinja izričito navodi da o Ugovoru nema neposrednih saznanja, nego joj je o njemu poznato ono što je doznala od tužiteljice, a istodobno je iskazala da je pok. Branko bio zatvoren kada je riječ o njegovim intimnim i obiteljskim pitanjima te da nije mnogo govorio o djeci niti o svojim emocijama. Stoga

iz činjenice da pok. Branko toj svjedokinji nije govorio o predmetnom Ugovoru niti o planovima vezanim uz tuženika nije moguće izvesti zaključak da je Ugovor sklopljen radi isključenja tužiteljice iz nasljeđivanja.

22. Sud je poklonio vjeru iskazu svjedokinje Sanje Zjakić Palijan u dijelu odlučnom za ovaj spor. Iako ni ona nije znala za postojanje Ugovora o doživotnom uzdržavanju, iz neposrednih opažanja znala je da je tuženik pok. Branku nosio liječničke uputnice i vozio ga liječniku kada je bilo potrebno, a viđala ga je i u njegovu stanu. Posebno je značajno da je svjedokinja osobno susretala pok. Branka koji joj je govorio da čeka tuženika da ga odveze, kao i da joj se pok. Branko nikada nije žalio da tuženik odbija učiniti nešto što od njega traži. Sud je imao u vidu i dio iskaza iz kojeg proizlazi da se svjedokinja naknadno razočarala u tužiteljicu, ali tu okolnost nije ocijenio razlogom za neprihvatanje njezina iskaza o konkretnim događajima koje je neposredno opažala, tim više što su ti dijelovi njezina iskaza podudarni s iskazom tuženika i svjedokinje Jasminke Eterović.

23. Ocjenjujući iskaze stranaka i svjedoka u njihovoj međusobnoj povezanosti te u vezi sa sadržajem predmetnog Ugovora, sud nije prihvatio tvrdnju tužiteljice da tuženik nije izvršavao preuzete obveze. Naprotiv, iz iskaza tuženika te svjedokinje Jasminke Eterović i Sanje Zjakić Palijan proizlazi da je tuženik po potrebi pomagao ocu, pribavljao liječničke uputnice i lijekove, vozio ga liječniku, pomagao mu u poslovima i drugim svakodnevnim potrebama, a upravo takav sadržaj pomoći odgovara obvezama iz članka 3. Ugovora. Pritom činjenica da je tužiteljica, kao osoba koja je s pok. Brankom Banićem živjela u zajedničkom kućanstvu, svakodnevno obavljala veći dio kućanskih poslova i također mu pružala pomoć ne isključuje izvršavanje obveza tuženika. Ugovorom nije određeno da tuženik mora živjeti s primateljem uzdržavanja niti da mora svakodnevno osobno zadovoljavati sve njegove životne potrebe, već su ugovorne strane opseg njegove obveze izričito vezale uz potrebu i poziv primatelja uzdržavanja. Pomoć tužiteljice i pomoć tuženika nisu međusobno isključive činjenice, pa dokaz da je tužiteljica pomagala pok. Branku Baniću nije istodobno dokaz da mu tuženik nije pomagao.

24. Za pravnu ocjenu predmetnog Ugovora o doživotnom uzdržavanju mjerodavne su odredbe Zakona o obveznim odnosima koje su bile na snazi u vrijeme njegova sklapanja 19. srpnja 2021. („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18; dalje: ZOO). Prema članku 579. stavku 1. ZOO-a, ugovorom o doživotnom uzdržavanju obvezuje se jedna strana, davatelj uzdržavanja, da će drugu stranu ili trećega, primatelja uzdržavanja, uzdržavati do njegove smrti, a druga strana izjavljuje da mu daje svu ili dio svoje imovine, s time da je stjecanje stvari i prava odgođeno do trenutka smrti primatelja uzdržavanja. Prema članku 580. stavku 1. ZOO-a, u tekstu važećem u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, ugovor o doživotnom uzdržavanju mora biti sastavljen u pisanom obliku te ovjeren od suca nadležnog suda ili potvrđen (solemniziran) po javnom bilježniku ili sastavljen u obliku javnobilježničkog akta, dok je stavkom 2. istoga članka bilo propisano da će prilikom ovjere ili sastavljanja ugovora ovlaštena osoba ugovarateljima pročitati ugovor i upozoriti ih na njegove posljedice.

25. Predmetni Ugovor udovoljava navedenim zakonskim zahtjevima. Sastavljen je u pisanom obliku kao privatna isprava te potvrđen (solemniziran) po javnoj bilježnici Gorani Blaić Hebrang. Prema članku 59. stavku 1. Zakona o javnom bilježništvu („Narodne novine“ broj 78/93, 29/94, 162/98, 16/07, 75/09, 120/16 i 57/22;

dalje: ZJB), potvrđena privatna isprava ima snagu javnobilježničkog akta, dok javni bilježnik prije potvrđivanja ispituje ispravu na način propisan stavkom 2. istoga članka. Stoga činjenica da predmetni Ugovor nije izvorno sastavio javni bilježnik, nego odvjetnica, ne utječe na ispunjenje propisane forme, budući da je privatna isprava naknadno solemnizirana na zakonom propisani način.

26. Odredbom članka 322. stavka 1. ZOO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. Prema članku 273. stavku 1. ZOO-a pobude iz kojih je ugovor sklopljen ne utječu na njegovu valjanost, dok je stavkom 2. istoga članka propisano da će ugovor biti bez učinka ako je nedopuštena pobuda bitno utjecala na odluku jednog ugovaratelja da sklopi ugovor i ako je to drugi ugovaratelj znao ili morao znati.

27. Polazeći od navedenih odredaba, sud nije prihvatio tvrdnju tužiteljice da je stvarna i nedopuštena svrha predmetnog Ugovora bila njezino isključenje iz nasljeđivanja. Činjenica da imovina obuhvaćena valjanim ugovorom o doživotnom uzdržavanju nakon smrti primatelja uzdržavanja prelazi na davatelja uzdržavanja te posljedično ne čini ostavinsku imovinu predstavlja upravo zakonom predviđenu pravnu posljedicu tog ugovora. Sama okolnost da će zbog takvog raspolaganja osoba koja bi inače bila pozvana na nasljeđivanje naslijediti manju imovinu ili određenu imovinu neće naslijediti ne dokazuje da je pravni posao sklopljen s nedopuštеноm pobudom.

28. Za primjenu članka 273. stavka 2. ZOO-a bilo je potrebno utvrditi da je upravo nedopuštena pobuda bitno utjecala na odluku pok. Branka Banića da sklopi predmetni Ugovor te da je tuženik za takvu pobudu znao ili morao znati. Tužiteljica takve činjenice nije dokazala. Nasuprot tome, sadržaj članka 3. Ugovora i izvedeni dokazi o stvarnoj pomoći koju je tuženik pružao ocu potvrđuju da Ugovor nije ostao bez sadržaja svojstvenog ugovoru o doživotnom uzdržavanju.

29. Na drugačiji zaključak ne upućuje ni činjenica da tužiteljica za postojanje Ugovora nije znala sve do smrti pok. Branka Banića. Izostanak obavještanja osobe koja nije ugovorna strana sam po sebi ne predstavlja dokaz nedopuštene pobude ugovaratelja, a iz izvedenih dokaza proizlazi da za Ugovor nisu znali ni drugi svjedoci koji su se družili s pok. Brankom Banićem. Pritom je svjedokinja Anka Galik opisala pok. Branka kao osobu koja je bila zatvorena kada je riječ o intimnim i obiteljskim pitanjima. Stoga činjenica da tužiteljici nije priopćio sklapanje Ugovora, bez drugih pouzdanih dokaza o njegovoj namjeri, nije dostatna za zaključak da je Ugovor sklopljen upravo radi njezina nedopuštenog isključenja iz nasljeđivanja.

30. Jednako tako, činjenica da je tužiteljica bila izvanbračna supruga pok. Branka Banića i da po toj osnovi polaže nasljedna prava nije sama za sebe od utjecaja na valjanost predmetnog Ugovora. Odredbom članka 11. stavka 2. Obiteljskog zakona („Narodne novine“ broj 103/15, 98/19, 47/20, 49/23 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 156/23; dalje: ObZ) propisano je da izvanbračna zajednica koja ispunjava zakonske pretpostavke stvara osobne i imovinske učinke kao bračna zajednica. Međutim, svojstvo zakonskog odnosno nužnog nasljednika ne daje takvoj osobi za života ostavitelja stvarno pravo na njegovoj postojećoj imovini niti samo po sebi ograničava pravo vlasnika da svojom vlastitom imovinom raspolaže dopuštenim

pravnim poslovima među živima. Stoga činjenica da je tužiteljica očekivala ostvarivanje nasljednih prava iza pok. Branka Banića, što proizlazi i iz njezina iskaza da je smatrala da zbog jedanaest godina zajedničkog života ima pravo na određenu imovinsku korist, može objasniti njezin osobni interes za ishod ovog postupka, ali ne predstavlja dokaz ništetnosti predmetnog Ugovora niti nedopuštenosti pobude pok. Branka Banića.

31. Sud nije prihvatio niti tvrdnju tužiteljice da je predmetnim Ugovorom pok. Branko Banić raspolagao imovinom koja predstavlja zajedničku imovinu njega i tužiteljice. Prema članku 11. stavku 2. ObZ-a na imovinske odnose izvanbračnih drugova na odgovarajući se način primjenjuju odredbe o imovinskim odnosima bračnih drugova. Člankom 35. ObZ-a propisano je da bračni drugovi mogu imati bračnu stečevinu i vlastitu imovinu, dok prema članku 36. stavku 1. ObZ-a bračnu stečevinu čini imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili koja potječe iz te imovine. Prema stavku 3. istoga članka bračni drugovi su u jednakim dijelovima suvlasnici bračne stečevine ako nisu drukčije ugovorili. Člankom 39. stavkom 1. ObZ-a propisano je da imovina koju bračni drug ima u trenutku sklapanja braka ostaje njegova vlastita imovina, dok je stavkom 2. istoga članka određeno da je vlastita imovina i ona koju je bračni drug stekao tijekom bračne zajednice na pravnom temelju različitom od stjecanja radom za vrijeme trajanja bračne zajednice.

32. Tužiteljica je tvrdnju o postojanju zajedničke imovine u bitnom temeljila na postojanju izvanbračne i ekonomske zajednice s pok. Brankom Banićem od ljeta 2012., navodeći da su zajedno podmirivali troškove života, održavali imovinu, iznajmljivali pojedine nekretnine i raspolagali prihodima. Sud prihvaća da su tužiteljica i pok. Branko Banić vodili zajedničko kućanstvo i imali ekonomsku zajednicu, što uostalom u bitnom nije niti bilo sporno, ali iz same te činjenice ne proizlazi da je sva imovina koju je pok. Branko Banić imao za vrijeme trajanja izvanbračne zajednice predstavljala njihovu zajedničku imovinu. Za takav zaključak potrebno je utvrditi da je konkretna stvar ili pravo stečeno radom za vrijeme trajanja izvanbračne zajednice ili da potječe iz tako stečene imovine, a teret dokazivanja tih činjenica bio je na tužiteljici.

33. U odnosu na nekretnine obuhvaćene predmetnim Ugovorom tužiteljica nije dokazala da bi bilo koja od njih bila stečena njezinim radom odnosno radom izvanbračnih drugova za vrijeme trajanja njihove zajednice. Naprotiv, iz samog Ugovora proizlazi da je stan na adresi Vrbik 33/A pok. Branko Banić stekao temeljem Ugovora o kupoprodaji od 17. listopada 2009., dakle prije ljeta 2012., koje sama tužiteljica označava kao početak njihove izvanbračne zajednice. U odnosu na ostale nekretnine obuhvaćene Ugovorom tužiteljica nije pružila dokaz iz kojeg bi proizlazilo da su stečene njezinim radom ili zajedničkim radom nje i pok. Branka Banića tijekom izvanbračne zajednice, dok zemljišnoknjižna dokumentacija i dokumentacija iz knjige položenih ugovora iskazuju pok. Branka Banića kao nositelja prava na imovini pobiže opisanoj u Ugovoru.

34. Isto vrijedi i za tvrdnju tužiteljice da su sva novčana sredstva na računu pok. Branka Banića predstavljala njihovu zajedničku imovinu. Činjenica da su izvanbračni drugovi vodili zajedničko kućanstvo i međusobno dijelili pojedine troškove ne dokazuje sama za sebe da cjelokupni saldo računa koji glasi na jednog izvanbračnog druga predstavlja njihovu zajedničku imovinu. Tužiteljica nije dokazala visinu sredstava koja su se na računu nalazila u relevantnom trenutku, njihov izvor i vrijeme stjecanja niti koliki bi dio tih sredstava eventualno potjecao od njezina rada ili

od imovine stečene zajedničkim radom tijekom izvanbračne zajednice. Računi i potvrde o plaćanju na listovima 68-77 spisa mogu dokazivati podmirivanje pojedinih troškova, ali ne dokazuju sami za sebe pravni režim cjelokupnih novčanih sredstava na računu pok. Branka Banića. Stoga je sud, primjenom članka 219. stavka 1. i članka 221.a ZPP-a, tvrdnju da su sva sredstva na računu predstavljala zajedničku imovinu tužiteljice i pok. Branka Banića ocijenio nedokazanom.

35. Neovisno o navedenom, tvrdnja tužiteljice da bi eventualno obuhvaćanje njezina suvlasničkog dijela imovine predmetnim Ugovorom imalo za posljedicu ništetnost Ugovora kao cjeline nije osnovana. Prema članku 37. stavku 5. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj 91/96, 68/98, 137/99 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 22/00 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12, 152/14, 81/15 – pročišćeni tekst, 94/17 – ispravak pročišćenog teksta i 52/25; dalje: ZV), suvlasnik smije samostalno pravno raspolagati svojim idealnim dijelom stvari ako time ne dira u tuđa prava. Prema tome, čak i kada bi tužiteljica dokazala postojanje svoga suvlasničkog prava na pojedinoj stvari obuhvaćenoj Ugovorom, što u ovom postupku nije učinila, iz te činjenice ne bi bez daljnjega proizlazila ništetnost cijelog Ugovora o doživotnom uzdržavanju. Pitanje pripada li određenoj osobi pravo vlasništva odnosno suvlasništva na konkretnoj stvari i u kojem opsegu zasebno je pitanje od valjanosti obveznog pravnog posla između ugovornih stranaka, a zaštita eventualnog prava treće osobe ostvaruje se odgovarajućim stvarnopravnim odnosno obiteljskopравnim zahtjevom. Stoga niti ovaj činjenični i pravni razlog ne dovodi do ništetnosti predmetnog Ugovora.

36. Imajući u vidu sve navedeno, sud je utvrdio da tužiteljica nije dokazala niti jednu od odlučnih činjeničnih tvrdnji na kojima temelji glavni zahtjev za utvrđenje ništetnosti Ugovora. Nije dokazala da tuženik nije izvršavao ugovorne obveze, da stvarna svrha Ugovora nije bilo uzdržavanje pok. Branka Banića nego isključivo njezino isključenje iz nasljeđivanja, postojanje nedopuštene pobude pok. Branka Banića niti činjenicu da je tuženik za takvu pobudu znao ili morao znati, a nije dokazala niti da je pok. Branko Banić predmetnim Ugovorom raspolagao imovinom koja predstavlja zajedničku imovinu njega i tužiteljice. Sud pritom, sukladno članku 327. stavku 1. ZOO-a, na ništetnost pazi po službenoj dužnosti, a iz sadržaja Ugovora i cjelokupnog rezultata dokaznog postupka nije utvrdio niti jednu drugu okolnost koja bi upućivala da je predmetni Ugovor protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva u smislu članka 322. stavka 1. ZOO-a. Stoga je glavni tužbeni zahtjev valjalo odbiti kao neosnovan i odlučiti kao pod točkom I. izreke presude.

37. Budući da je glavni tužbeni zahtjev ocijenjen neosnovanim, sud je, sukladno članku 188. stavku 2. ZPP-a, odlučivao o eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu kojim tužiteljica traži utvrđenje da je predmetni Ugovor nevaljan i bez pravnog učinka te uspostavu zemljišnoknjižnog stanja kakvo je bilo prije njegove provedbe.

38. Eventualno kumulirani tužbeni zahtjev također nije osnovan. Tužiteljica ga temelji na istoj činjeničnoj osnovi kao i glavni zahtjev, osobito na tvrdnji da tuženik nije izvršavao Ugovor, da su njegove obveze ugovorene samo uvjetno jer ih je trebao izvršavati „po potrebi i na poziv“ te da stvarna svrha Ugovora nije bilo uzdržavanje nego isključenje tužiteljice iz nasljeđivanja. Sud prije svega ne prihvaća pravno shvaćanje da ugovaranje obveze davatelja uzdržavanja „po potrebi i na poziv“ znači

da tuženik nije preuzeo stvarnu obvezu uzdržavanja. Naprotiv, člankom 3. predmetnog Ugovora sadržaj njegove obveze konkretno je određen, dok izrazi „po potrebi“ i „na poziv“ određuju opseg i vrijeme izvršavanja pojedinih činidbi prema stvarnim potrebama primatelja uzdržavanja. Takvo ugovaranje nije protivno naravi ugovora o doživotnom uzdržavanju niti čini obvezu davatelja uzdržavanja nepostojećom ili neodredivom.

39. Nadalje, ni eventualno neispunjavanje obveza iz valjano sklopljenog ugovora o doživotnom uzdržavanju samo po sebi nema za posljedicu njegovu ništetnost niti automatski dovodi do toga da ugovor postane nevaljan i bez pravnog učinka. Odredbom članka 583. stavka 3. ZOO-a, u tekstu mjerodavnom za predmetni Ugovor, propisano je da svaka ugovorna strana može zahtijevati raskid ugovora ako druga strana ne ispunjava svoje obveze. Isto su ugovorne strane izričito predvidjele i člankom 5. predmetnog Ugovora. Zakon, dakle, neispunjavanje valjano preuzete obveze uređuje kao razlog za raskid ugovora, a ne kao razlog njegove ništetnosti ili automatskog gubitka pravnog učinka.

40. Međutim, neovisno o pravnoj kvalifikaciji koju tužiteljica daje navodnom neizvršavanju Ugovora, u ovom predmetu nije dokazana ni sama činjenična pretpostavka na kojoj taj dio eventualnog zahtjeva počiva. Kako je već obrazloženo, sud je na temelju međusobno suglasnih dijelova iskaza tuženika, Jasminke Eterović i Sanje Zjakić Palijan utvrdio da je tuženik pok. Branku Baniću pružao upravo onu vrstu pomoći koja je člankom 3. Ugovora bila predviđena, dok iz iskaza same tužiteljice proizlazi da pok. Branko Banić do neposredno prije smrti nije bio osoba kojoj bi bila potrebna stalna tuđa njega i skrb, već je bio mobilan i sposoban brinuti se za sebe. Okolnost da zbog naglog pogoršanja njegova zdravstvenog stanja i smrti nisu nastupile okolnosti u kojima bi tuženik morao preuzeti intenzivniju skrb ili mu pomoći pri smještaju u odgovarajuću ustanovu ne može se izjednačiti s neispunjavanjem Ugovora.

41. Neosnovana je i tvrdnja tužiteljice da činjenica što je ona tijekom izvanbračne zajednice svakodnevno pružala pomoć pok. Branku Baniću dokazuje da predmetni Ugovor nije imao stvarnu svrhu uzdržavanja. Ugovor o doživotnom uzdržavanju po svojoj pravnoj naravi ne pretpostavlja da primatelj uzdržavanja već u trenutku njegova sklapanja mora biti nemoćan, bolestan ili nesposoban samostalno zadovoljavati svoje životne potrebe, niti njegova valjanost ovisi o tome koliko će dugo trajati razdoblje u kojem će davatelj uzdržavanja biti pozvan izvršavati pojedine ugovorene činidbe. U konkretnom slučaju ugovorne strane su upravo zbog tadašnje životne samostalnosti pok. Branka Banića sadržaj pomoći vezale uz njegove buduće potrebe i pozive, a dokazni postupak pokazao je da je tuženik i prije nastupa potrebe za intenzivnijom skrbi ocu pružao konkretne oblike pomoći predviđene Ugovorom.

42. Nije dokazana niti tvrdnja da je predmetni Ugovor sklopljen samo radi smanjenja opsega ostavinske imovine. Učinak prema kojem imovina obuhvaćena ugovorom o doživotnom uzdržavanju nakon smrti primatelja uzdržavanja prelazi na davatelja uzdržavanja nije prikrivena ili nedopuštena posljedica tog pravnog posla, nego njegov zakonom propisani bitni sadržaj. Stoga se iz same činjenice da određena imovina zbog predmetnog Ugovora nije ušla u ostavinu pok. Branka Banića ne može zaključiti da je Ugovor zbog toga nevaljan ili bez pravnog učinka, niti da je njegova stvarna svrha bila nedopušteno zadiranje u nasljedna prava tužiteljice.

43. Slijedom svega navedenog, tužiteljica nije dokazala činjeničnu niti pravnu osnovu na temelju koje bi se predmetni Ugovor mogao utvrditi nevaljanim i bez pravnog učinka. Kako je zahtjev za uspostavu ranijeg zemljišnoknjižnog stanja sadržajno ovisan o uspjehu zahtjeva kojim se osporava valjanost odnosno pravni učinak Ugovora, odbijanjem tog zahtjeva neosnovan je i zahtjev za uspostavu prijašnjeg zemljišnoknjižnog stanja. Stoga je eventualno kumulirani tužbeni zahtjev u cijelosti odbijen te je odlučeno kao pod točkom II. izreke ove presude.

44. Tužiteljica je na ročištu održanom 17. rujna 2024. uz već postojeći tužbeni zahtjev, postavila i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev, a kojem proširenju tužbenog zahtjeva se tuženik usprotivio. Sud je na temelju odredbe čl. 190. st. 3. ZPP dopustio preinaku smatrajući istu svrsishodnom za konačno rješenje odnosa među strankama, te je odlučeno kao u izreci rješenja.

45. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. ZPP i čl. 155. ZPP. Tuženiku je priznat trošak za zastupanje po punomoćniku-odvjetniku, na temelju važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj: 138/23; dalje u tekstu Tarifa), prema vrijednosti predmeta spora (1.328,00 eur (ročište 17.09.2024. – list 44 spisa)) i zatraženom troškovniku. Tuženiku je tako priznat trošak: sastava odgovora na tužbu u iznosu od 100 bodova (Tbr. 7/1 Tarife), zastupanja na ročištima 17.09.2024., 12.03.2025., 18.02.2026. i 17.09.2026. u iznosu od 100 bodova svako (Tbr. 9/1 Tarife), sastava podneska od 24.08.2026. u iznosu od 100 bodova (Tbr. 8/1 Tarife), odnosno ukupno 600 bodova, što uz vrijednost jednog boda od 2,00 eura (Tbr. 54 Tarife) daje iznos od 1.200,00 eur, te sve uvećano za 25% PDV-a (Tbr. 46 Tarife) daje iznos od 1.500,00 eura.

46. Na dosuđeni iznos parničnog troška tuženiku, na njegov zahtjev, pripadaju zakonske zatezne kamate od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka do isplate, sukladno članku 151. stavku 3. ZPP-a, po stopi propisanoj člankom 29. ZOO-a, slijedom čega je odlučeno kao pod točkom III. izreke presude.

U Zagrebu, 28. listopada 2026.

Sudac:
Nevenka Božinović Čupin

NEVENKA BOŽINOVIĆ ČUPIN

Elektronički potpisano: 28.10.2026T10:22:13 (UTC:2026-10-28T09:22:13Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: 3ff201ab-8c91-456d-8145-000614d808ed

Općinski građanski sud u Zagrebu

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda županijskom sudu.

DNA:

- pun. tužiteljice uz nalog za plaćanje sudske pristojbe na presudu u iznosu od 110,00 EUR
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-4bce3**

Kontrolni broj: **03526-f46df-95e42**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.